

Elia - Nummer Zeven

De Eerste en de Laatste

Jeff Pippenger

2023-10-07

Wij duiden 1863 aan als het laatste beproevingspunt in een reeks beproevingen die bij de grote teleurstelling van 1844 werden ingeluid. Ons eerste logische argument is het feit dat de Milleritische beweging eindigde toen de Kerk der Zevende-dags Adventisten juist in dat jaar wettelijk bij de regering van de Verenigde Staten werd geregistreerd. De beweging die profetisch begon in 1798, eindigde in 1863.

De inspiratie leert ons dat, toen de machtige engel van Openbaring achttien op 11 september 2001 neerdaalde, die gebeurtenis was voorafgeschaduwde in de Milleritische beweging, toen de engel van Openbaring tien neerdaalde. De beweging van de Millerieten begon ten tijde van het einde in 1798, toen het gezicht van de rivier de Ulai uit Daniël hoofdstukken acht en negen werd ontzegeld. De beweging van de honderdvierenveertigduizend begon ten tijde van het einde in 1989, toen het gezicht van de rivier de Hiddekel uit de laatste drie hoofdstukken van Daniël werd ontzegeld.

Beide tijden van het einde begonnen met een voortschrijdende scheiding van het voormalige uitverkoren volk van degenen in de beweging van hun respectieve geschiedenissen. Wanneer de primaire regel van elke geschiedenis openlijk werd bevestigd, daalde de engel van elke respectieve geschiedenis neer. De boodschap, de beweging en de boodschapper waren de werktuigen die de Heer in elke respectieve geschiedenis gebruikte om de zonde van het voormalige uitverkoren volk aan te tonen; want evenals Christus over Zijn werk leerde, zouden de kibbelende Joden van de geschiedenis geen zonde hebben gehad indien Hij niet gekomen was. De boodschapper, de boodschap en de beweging waren de werktuigen van het oordeel die het voormalige uitverkoren volk verantwoordelijk zouden houden voor het verwerpen van het voortschrijdende licht van hun respectieve geschiedenissen; en wanneer de engel neerdaalde, markeerde dit dat het oordeelsproces over het volk van het voormalige verbond in gang was gezet. Het werktuig van het oordeel wordt geïdentificeerd wanneer de profeten die die geschiedenis uitbeelden, de boodschap eten die hun door de Heer wordt gegeven. Wanneer zij de boodschap eten, brengen zij vervolgens de boodschap tot het voormalige uitverkoren volk, dat wordt voorgesteld als een hardnekkig en weerspannig volk, dat niet wil horen en zich niet wil bekeren. Zodra de engel neerdaalt en de boodschap is gegeten, begint het oordeel over het weerspannige volk.

Wij passen het oordeelsproces van het oude Israël, zoals geïllustreerd in het boek Numeri, toe op de geschiedenis van de Milleritische beweging en uiteindelijk zullen wij dit beproevingsproces toepassen op de beweging van de honderdvierenvijftigduizend. De symboliek van het getal 'tien' dient te worden bepaald door de context van het Schriftgedeelte waarin het wordt gebruikt.

De reeks van tien beproevingen begint bij de teleurstelling, hetzij bij de Rode Zee voor het oude Israël, hetzij op 22 oktober 1844 voor de Millerieten. Zuster White duidt de „wegwijzende”

waarheden aan die in die tijd werden ontsloten, te beginnen met wat zij „het verstrijken van de tijd” noemde. De teleurstelling voor de Hebreëen was de dreiging van Farao’s leger. Het gebrek aan geloof in Gods macht bij de Hebreëen kwam aan het licht in hun reactie op hun vrees voor het leger van hun vijanden, evenals dat het geval was bij de tiende en laatste beproeving. Jezus illustreert het einde vanuit het begin; daarom was de vrees voor de reuzen in het Beloofde Land, waarop de tien verspieters wezen, dezelfde vrees die ook hun teleurstelling bij de Rode Zee had voortgebracht. De tiende en laatste beproeving voor de Milleritische beweging zou een tijdsprofetie zijn, evenals 22 oktober 1844.

De grote teleurstelling in de voortschrijdende beproeving van de Milleritische geschiedenis markeerde het begin van een geschiedenis die duidelijk was getypeerd door de bevrijding van het oude Israël uit Egypte. Beginnend bij de Rode Zee was er een reeks van tien beproevingen, en de laatste beproeving zou de eerste weerspiegelen. Het „voorbijgaan van de tijd” bij de grote teleurstelling werd veroorzaakt door een misverstand aangaande een tijdsprofetie. De laatste fase van het beproevingsproces voor geestelijk Israël zou dezelfde zijn als de eerste. In 1863 kozen de leiders van het letterlijke Israël ervoor terug te keren tot de bijbelse methodologie van hen die zij zojuist als dochters van Rome hadden aangemerkt, en zij verwierpen, of men zou kunnen zeggen, verstonden de langste tijdsprofetie in de Bijbel verkeerd. Het einde van de tien beproevingen in zowel het letterlijke als het geestelijke Israël werd weergegeven door het begin. En aan het einde openbaarden de opstandigen in beide gevallen een verlangen om terug te keren naar de plaats waaruit zij zojuist waren bevrijd.

Door de zeven tijden van Leviticus zesentwintig te verwerpen, heeft het Laodicese adventisme een profetisch dilemma geschapen dat het niet had voorzien. Tot op heden zijn zij niet in staat geweest dit dilemma op te lossen, hoewel zij, in een poging dat te doen, een verscheidenheid aan schotels met verzinsels opdissen. Het dilemma ligt in het vers dat Zuster White aanduidt als het fundament en de centrale pijler van het adventisme.

“Het Schriftwoord dat boven alle andere zowel het fundament als de centrale pijler van het adventsgeloof was geweest, was de verklaring: ‘Tot tweeduizend driehonderd avonden en morgens; dan zal het heiligdom gereinigd worden.’ [Daniel 8:14.]” De Grote Strijd, 409.

Het adventisme heeft veel te zeggen over vers veertien, maar het behandelt nooit de allereerste vaststelling die over dat vers gedaan zou moeten worden. Die vaststelling is dat vers veertien een „antwoord” is. Een antwoord is betekenisloos als het niet de vraag omvat die het antwoord oproept. Vers dertien kan logisch, grammaticaal noch redelijkerwijs van vers veertien worden losgemaakt, want vers dertien is de vraag en vers veertien is het antwoord.

De vraag brengt, wanneer zij juist en eerlijk wordt weergegeven, aan vers veertien een geheel andere betekenis toe dan hetgeen het adventisme leert. Dit betekent niet dat vers veertien niet „het fundament en de centrale zuil van het adventgeloof” is, want dat is het wel. Het betekent dat het adventisme, toen het in 1863 de zeven tijden verkeerd begreep en terzijde stelde, niet in staat was ten volle te bepalen wat vers veertien werkelijk betekent. In de Schriften is een halve waarheid geen waarheid. Juist begrepen vereist de vraag van vers dertien dat men zowel de profetie erkent

die de reiniging markeert van het heiligdom dat vertreden was, alsook de profetie erkent die het vertreden van de heerschare markeert. De profetie van de tweeduizend driehonderd jaren heeft betrekking op het 'heiligdom' en de profetie van de tweeduizend vijfhonderd twintig jaren heeft betrekking op de 'heerschare'.

Om de verhouding tussen de twee verzen te behandelen, is een uitvoerige studie nodig, die ik op dit punt in deze artikelen niet van plan ben te verrichten. Deze punten zijn door de jaren heen herhaaldelijk behandeld en zijn te vinden in de serie Habakuks Tafelen. Ik behandel nog steeds de symboliek van Elia en wens die waarheden eerst te voltooien.

William Miller was de Elia van het begin van het adventisme, en zijn eerste ontdekking waren de zeven tijden van Leviticus zesentwintig; daarom was de verwerping van die waarheid in 1863 een verwerping van de boodschap van Elia. Op dit punt behandel ik het kenmerk van Alpha en Omega dat het einde met het begin identificeert. De laatste beproeving voor het oude Israël werd voorgesteld in de eerste beproeving. Beide beproevingen vertegenwoordigen de vrees dat de heidense volken machtiger waren dan God. Omdat de tiende beproeving in beginsel dezelfde was, was zij veel opstandiger dan de eerste beproeving, want de geschiedenis van Gods overwinning in de eerste beproeving had bij de rebellen een bestendig vertrouwen moeten voortbrengen. Zij openbaarden hun verwerping van God ondanks veel meer bewijzen van Zijn macht dan zij bij de Rode Zee hadden gehad. Het milleritische adventisme verklaarde tegen 1863 reeds waarom de grote teleurstelling een krachtig werk van God was, maar toch besloten zij een aanvoerder te kiezen en naar Egypte terug te keren en de boodschap te verwerpen die Daniël de „eed” van Mozes noemt en die door Elia was voorgesteld.

In plaats van de tijd te nemen om de bewijzen voor de geldigheid van de zeven tijden als een tijdsprofetie uiteen te zetten, ben ik van plan enige eenvoudige logica te gebruiken om de geldigheid ervan op een andere wijze te bewijzen. Voor de beweging die in 1798 begon, zou de laatste beproeving van 1863 tevens de laatste beproeving voorstellen voor de beweging van de machtige engel van Openbaring achttien. De Inspiratie is zeer duidelijk geweest over wat de laatste beproeving voor beide bewegingen is.

„Satan is ... voortdurend bezig het onechte op te dringen om van de waarheid af te leiden. De allerlaatste misleiding van Satan zal zijn het getuigenis van de Geest van God krachteloos te maken. 'Waar geen visioen is, verwildert het volk' (Spreuken 29:18).” Selected Messages, boek 1, 48.

Er bestaat geen eerlijke manier om de geschriften van Ellen White te nemen en te suggereren dat zij de zeven tijden van Leviticus zesentwintig niet volledig onderschreef. Zuster White, zoals wij in deze artikelen eerder hebben vastgesteld en zoals uitvoerig is gedocumenteerd in de reeks getiteld Habakkuk's Tables, deelt ons rechtstreeks mee dat God zowel de kaart van 1843 als die van 1850 heeft geleid. Zij leert rechtstreeks dat die twee tafelen een vervulling waren van Habakkuk hoofdstuk twee. Beide kaarten wijzen de zeven tijden van Leviticus zesentwintig aan als het middelpunt van hun respectieve grafische opzet. In beide kaarten heeft de lijn van de zeven tijden het kruis van Christus als middelpunt van de profetische lijn van de zeven tijden.

Samen met haar instemming met Habakuks twee tafelen heeft zij meermalen vastgelegd dat wij moeten voortgaan met het verkondigen van de boodschap die van 1840 tot 1844 werd gebracht, en iedere adventistische geschiedschrijver die behandelt hoe de Millerieten de boodschap die zij verkondigden uitdroegen, stelt vast dat zij de kaart van 1843 gebruikten. Zij bekrachtigt niet alleen de boodschappen die op de kaarten worden voorgesteld, en raadt Gods volk aan voort te gaan met het brengen van precies dezelfde boodschappen die in die geschiedenis werden gebracht, maar zij geeft ook meerdere passages waarin zij waarschuwt dat die boodschappen gedurende de hele geschiedenis van Gods overblijfselvolk zouden worden aangevallen. Wanneer zij voor die aanvallen waarschuwt, wijst zij er herhaaldelijk op dat het het werk is van Gods wachters juist die waarheden te verdedigen.

Als de kaarten onjuist zijn, dan zijn de boodschappen die zij grafisch weergeven onjuist. Als de boodschap die de Millerieten van 1840 tot en met 1844 verkondigden onjuist was, dan is ook Ellen Whites herhaalde aanduiding dat de Milleritische boodschap het fundament was, onjuist. Als die boodschappen onjuist waren, dan zijn haar herhaalde bevelen om juist diezelfde waarheden te blijven verkondigen een valse raadgeving. Als de boodschap van de Millerieten niet de fundamentele vertegenwoordigt die bewaard en tegen satanische aanvallen beschermd moesten worden, dan zijn ook die raadgevingen onjuist. Tot de conclusie komen dat al deze kwesties die samenhangen met de Elia-boodschap van die geschiedenis onjuist zijn, zou duidelijk aantonen dat Ellen White een valse profeet was.

Het hedendaagse adventisme leert nog steeds in zijn Openbaringsseminars dat de overblijfselgemeente de Geest der Profetie zou bezitten, die het getuigenis van Jezus is, maar zij vertellen degenen die zij trachten tot kerklidmaatschap te bewegen beslist niet dat zij Ellen Whites bekrachtiging en waarschuwingen met betrekking tot die vroege fundamentele waarheden en geschiedenis volledig verwerpen. Wat betekent de volgende passage voor u?

„Wij hebben voor de toekomst niets te vrezen, behalve wanneer wij vergeten hoe de Heere ons heeft geleid en wat Hij ons in onze geschiedenis van het verleden heeft geleerd.” Life Sketches, 196.

In 1863 kwam de Milleritische beweging tot een afsluiting en liet zij zich als rechtspersoon registreren bij de overheid, die uiteindelijk een beeld van het pausdom zou vormen, wat volgens Ellen White de vereniging van kerk en staat is.

“In de bewegingen die thans in de Verenigde Staten gaande zijn om voor de instellingen en gebruiken van de kerk de steun van de staat te verzekeren, treden protestanten in de voetsporen van de papisten. Ja, meer nog, zij openen de deur voor het pausdom om in het protestantse Amerika de opperheerschappij te herwinnen die het in de Oude Wereld heeft verloren.” The Great Controversy, 573.

Uitgaande van de veronderstelling dat de juridische vereniging met de overheid deel uitmaakte van de noodzaak van organisatie, kwam de beweging van de Millerieten ten einde in een tijd waarin de jeugd van de natie werd opgeroepen voor het bloedbad dat bekendstaat als de Burgeroorlog. In 1863 verwierp de Kerk der Zevende-dags Adventisten, zowel door middel van een gedrukt artikel

als door een nieuwe kaart, de profetie van de slavernij die Daniël de eed van Mozes noemt. In 1850 had de Heere Zijn volk geleid om de tweede tafel van Habakuk te maken en de dwaling te herstellen waarover Hij op de kaart van 1843 Zijn hand had gehouden. De in 1850 opgedragen kaart vervulde haar doel volledig, want Ellen White zei dat zij zag “dat God was in de publicatie van de kaart”, terwijl zij tevens aangaf dat de kaart van 1850 wordt geïdentificeerd in Habakuk hoofdstuk twee.

Het doel van de kaart van 1850 was hetzelfde als dat van de kaart van 1843. Zij moest het evangelisatiemiddel zijn waarmee de boodschap van de derde engel aan een stervende wereld zou worden verkondigd. In 1863 werd die boodschap verworpen. Het beproevingsproces dat wordt voorgesteld door het beproevingsproces dat begon bij de Rode Zee, begon met de tijdsprofetie die het heiligdom aanduidde dat in vers dertien van Daniël acht vertreden zou worden, en het beproevingsproces eindigde met de tijdsprofetie die de heerschare aanduidde die in vers dertien van Daniël acht vertreden zou worden.

Toen hoorde ik een heilige spreken, en een andere heilige zei tot die bepaalde heilige die sprak: Hoelang zal het gezicht duren aangaande het dagelijks offer en de verwoestende overtreding, zodat zowel het heiligdom als het leger prijsgegeven worden om vertreden te worden? En hij zei tot mij: Tot tweeduizend driehonderd dagen; daarna zal het heiligdom gereinigd worden. Daniël 8:13, 14.

Het beproevingsproces dat op 22 oktober 1844 begon, draagt het kenmerk van Alfa en Omega. Het begin van dat beproevingsproces was een tijdsprofetie die het heiligdom voorstelde dat vertrappt zou worden. Het was een profetie die bij haar vervulling groot licht voortbracht. Het beproevingsproces dat in 1863 eindigde, draagt het kenmerk van Alfa en Omega. Het einde van dat beproevingsproces was een tijdsprofetie die de heerscharen voorstelde die vertrappt zouden worden. Het was een profetie die bedoeld was om bij haar vervulling groot licht voort te brengen. Het was een tijdsprofetie die werd gepresenteerd door de Elia van die geschiedenis, en toen zij werd verworpen en terzijde geschoven, bracht zij grote duisternis voort.

En dit is het oordeel, dat het licht in de wereld gekomen is, en de mensen de duisternis liefhadden boven het licht, omdat hun werken boos waren. Johannes 3:19.

De redenering waarmee ik dit artikel wens af te sluiten, is wat ik reeds heb opgemerkt. Heeft God door middel van Ellen White de kaarten van 1843 en 1850 bekrachtigd?

„Ik heb gezien dat de kaart van 1843 door de hand van de Heere werd geleid, en dat zij niet veranderd mocht worden; dat de cijfers waren zoals Hij ze hebben wilde; dat Zijn hand erover was en een vergissing in enkele van de cijfers verborg, zodat niemand die kon zien, totdat Zijn hand werd weggenomen.” Early Writings, 74.

„Ik zag dat God betrokken was bij de uitgave van de kaart door broeder Nichols. Ik zag dat er in de Bijbel een profetie van deze kaart was, en indien deze kaart bestemd is voor Gods volk, indien zij voor de een voldoende is, dan is zij het ook voor de ander; en indien iemand een nieuwe kaart nodig had, geschilderd op grotere schaal, dan hebben allen die evenzeer nodig.” Manuscript Releases, number 13, 359; 1853.

Heeft God door Ellen White de boodschap bekrachtigd die de Millerieten gedurende de periode van 1840 tot 1844 hebben verkondigd?

„God geeft ons geen nieuwe boodschap. Wij moeten de boodschap verkondigen die ons in 1843 en 1844 uit de andere kerken heeft geleid.” Review and Herald, 19 januari 1905.

„God draagt ons op onze tijd en kracht te wijden aan het werk van de verkondiging aan de mensen van de boodschappen die mannen en vrouwen in 1843 en 1844 in beweging brachten.” Manuscript Release, Number 760.

„Alle boodschappen die van 1840–1844 werden gegeven, moeten nu met kracht worden gebracht, want er zijn velen die hun geestelijk houvast hebben verloren. De boodschappen moeten tot alle kerken uitgaan.

„Christus zei: ‘Zalig zijn uw ogen, omdat zij zien; en uw oren, omdat zij horen. Want voorwaar, Ik zeg u, dat vele profeten en rechtvaardige mensen hebben begeerd te zien de dingen die gij ziet, en zij hebben die niet gezien; en te horen de dingen die gij hoort, en zij hebben die niet gehoord’ [Matteüs 13:16, 17]. Zalig zijn de ogen die de dingen hebben gezien die in 1843 en 1844 werden gezien.

„De boodschap werd gegeven. En er mag geen uitstel zijn in het herhalen van de boodschap, want de tekenen der tijden worden vervuld; het afsluitende werk moet worden gedaan. In korte tijd zal een groot werk worden verricht. Weldra zal, naar Gods beschikking, een boodschap worden gegeven die zal aanzwellen tot een luide roep. Dan zal Daniël opstaan in zijn lot, om zijn getuigenis te geven.” Manuscript Releases, deel 21, 437.

„De waarheden die wij in 1841, ’42, ’43 en ’44 hebben ontvangen, moeten nu worden bestudeerd en verkondigd. De boodschappen van de eerste, tweede en derde engel zullen in de toekomst met luide stem worden verkondigd. Zij zullen worden gebracht met ernstige vastberadenheid en in de kracht van de Geest.” Manuscript Releases, deel 15, 371.

„Wij begrijpen de huidige zwakheid en geringheid van het werk. Wij hebben een ervaring gehad. Terwijl wij het werk verrichten dat God ons heeft gegeven, mogen wij vertrouwend voorwaarts gaan, verzekerd dat Hij onze bekwaamheid zal zijn. Hij zal met ons zijn in 1906, zoals Hij met ons was in 1841, 1842, 1843 en 1844.” Loma Linda Messages, 156.

„Zij die in onze instellingen als leraren en leiders staan, behoren gezond te zijn in het geloof en in de beginselen van de boodschap van de derde engel. God wil dat Zijn volk weet dat wij de boodschap hebben zoals Hij die ons in 1843 en 1844 heeft gegeven.” General Conference Bulletin, 1 april 1903.

„De waarschuwing is gekomen: Er mag niets worden toegelaten dat het fundament van het geloof zal verstoren waarop wij hebben gebouwd vanaf het ogenblik dat de boodschap kwam in 1842, 1843 en 1844. Ik stond in deze boodschap, en sinds die tijd ben ik voor de wereld blijven staan, trouw aan het licht dat God ons heeft gegeven. Wij zijn niet van plan onze voeten weg te nemen van het platform waarop zij werden geplaatst, terwijl wij dag aan dag de Heere zochten met ernstig gebed, zoekende naar licht. Denkt u dat ik het licht zou kunnen prijsgeven dat God mij heeft gegeven? Het moet zijn als de Rots der eeuwen. Het heeft mij geleid vanaf

het ogenblik dat het werd gegeven.” Review and Herald, 14 april 1903.

Heeft God door Ellen White Zijn volk gewaarschuwd zich te verdedigen tegen aanvallen die de waarheden van de Milleritische geschiedenis zouden ondermijnen?

“De grote bakens van de waarheid, die ons onze positie in de profetische geschiedenis tonen, moeten zorgvuldig worden bewaard, opdat zij niet worden neergehaald en vervangen door theorieën die eerder verwarring dan werkelijk licht zouden brengen.” Selected Messages, boek 2, 101, 102.

„Heden zoekt Satan gelegenheden om de wegwijzers der waarheid neer te halen,—de gedenktekenen die langs de weg zijn opgericht; en wij hebben de ervaring nodig van de oudere arbeiders die hun huis op de vaste rots hebben gebouwd, die zowel onder kwaad gerucht als onder goed gerucht standvastig in de waarheid zijn gebleven.” Gospel Workers, 104.

“God laat de wereld nooit zonder mannen die onderscheid kunnen maken tussen goed en kwaad, gerechtigheid en ongerechtigheid. God heeft mannen aangesteld om in tijden van nood in de voorste linie van de strijd te staan. In een crisis zal Hij mannen doen opstaan, zoals Hij in oude tijden heeft gedaan. Jonge mannen zullen worden opgeroepen zich aan te sluiten bij de bejaarde vaandeldragers, opdat zij gesterkt en onderwezen mogen worden door de ervaring van deze getrouwen, die door zo vele conflicten zijn heengegaan en tot wie God, door de getuigenissen van Zijn Geest, zo vaak heeft gesproken, de rechte weg aanwijzend en de verkeerde weg veroordelend. Wanneer gevaren opkomen die het geloof van Gods volk beproeven, moeten deze pioniersarbeiders de ervaringen uit het verleden in herinnering brengen, toen juist zulke crises zich voordeden, toen de waarheid in twijfel werd getrokken, toen vreemde denkbeelden, die niet van God afkomstig waren, werden binnengebracht.

„De ervaring van die bejaarde werkers is nu nodig; want Satan loert op elke gelegenheid om de oude wegmarkeringen — de gedenktekenen die langs de weg zijn opgericht — van geen waarde te maken.” Review and Herald, 19 november 1903.

In 1863 eindigde de Milleritische beweging doordat zij de eerste waarheid verwierp die de Elia van die geschiedenis ertoe was geleid te verstaan. Haar laatste beproeving was gebaseerd op de twee verzen in Daniël acht die het vertreden van het heiligdom en van de schare aanduiden. Het licht van het heiligdom werd geopenbaard bij de eerste van tien beproevingen, en duisternis werd over de schare gebracht bij de laatste van tien beproevingen.

„Eén ding is zeker: die Zevende-dags Adventisten die hun standplaats innemen onder Satans banier, zullen eerst hun geloof prijsgeven in de waarschuwingen en bestraffingen die vervat zijn in de Getuigenissen van Gods Geest.

“De oproep tot grotere toewijding en heiliger dienst wordt gedaan en zal blijven worden gedaan. Sommigen die nu Satans influisteringen verwoorden, zullen tot bezinning komen. Er zijn mensen in belangrijke vertrouwensposities die de waarheid voor deze tijd niet begrijpen. Aan hen moet de boodschap worden gebracht. Indien zij haar aannemen, zal Christus hen aannemen en hen maken tot medearbeiders met Hem. Maar indien zij weigeren naar de boodschap te luisteren, zullen zij zich scharen onder de zwarte banier van de Vorst der

Duisternis.

Mij is opgedragen te zeggen dat de kostbare waarheid voor deze tijd zich meer en meer helder aan het menselijk verstand openbaart. In bijzondere zin moeten mannen en vrouwen eten van het vlees van Christus en drinken van Zijn bloed. Er zal een ontwikkeling van het begrip zijn, want de waarheid is vatbaar voor voortdurende uitbreiding. De goddelijke oorspronggever van de waarheid zal in nauwere en steeds nauwere gemeenschap treden met hen die voortgaan Hem te kennen. Wanneer Gods volk Zijn woord ontvangt als het brood des hemels, zullen zij weten dat Zijn uitgangen vaststaan als de dageraad. Zij zullen geestelijke kracht ontvangen, zoals het lichaam lichamelijke kracht ontvangt wanneer voedsel wordt gegeten.

„Wij begrijpen ternauwernood het plan van de Heere toen Hij de kinderen Israëls uit de Egyptische slavernij leidde en hen door de woestijn naar Kanaän voerde.

„Wanneer wij de goddelijke stralen verzamelen die uit het evangelie schijnen, zullen wij een helderder inzicht verkrijgen in de Joodse bedeling en een diepere waardering voor haar gewichtige waarheden. Ons onderzoek van de waarheid is nog onvoltooid. Wij hebben slechts enkele lichtstralen verzameld. Degenen die niet dagelijks studenten van het Woord zijn, zullen de vraagstukken van de Joodse bedeling niet oplossen. Zij zullen de waarheden die door de tempeldienst worden onderwezen, niet begrijpen. Het werk van God wordt belemmerd door een werelds begrip van zijn grote plan. Het toekomstige leven zal de betekenis ontvouwen van de wetten die Christus, gehuld in de wolkkolom, aan zijn volk gaf.” Spalding and Magan, 305, 306.

In het volgende artikel zullen wij onze beschouwing van de symboliek van Elia in verband met 1863 voortzetten.